

v tom, že prý byla za své služby nedostatečně placena, takže trpěla podvýživou, že se ve službě přepracovala a že byla po jednoměsíční výpovědi bezdůvodně propuštěna ze služeb poštovní správy. V dovolání již neuplatňuje, že její propuštění ze služby bylo bezdůvodné, nýbrž sama prohlašuje za nerozhodné, zda-li byl žalovaný stát oprávněn dáti jí výpověď čili nic. Že však ani z ostatních žalobkyní tvrzených okolností nelze vyvoditi zavinění žalovaného státu, které ho zavazovalo k náhradě škody podle § 1295 obč. zák., bylo výstižně vyloženo již v důvodech napadeného rozsudku, jež vyhovují stavu věci a zákonu a na něž se dovolatelka odkazuje.

Čís. 12104.

Otázku, zda bylo ve sporném řízení náležitě pokračováno (§ 1497 obč. zák.), jest řešiti případ k případu, hledíc k tomu, zda žalobce projevil trvalý nezájem na náležitém postupu sporného řízení. Pokud neprojevili žalobce náležitý zájem na postupu sporného řízení, nemohla-li býti žaloba žalovanému doručena.

Nebylo-li řádně pokračováno v řízení, nebyla původní promlčecí lhůta vůbec přetržena, nýbrž běžela dále.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, Rv I 1500/31.)

Žalující advokát vykonal roku 1923 pro žalovaného právnické práce. Žalobou, podanou na soudě vzhledem k příročí teprve dne 28. března 1928, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení palmáre. Žaloba nemohla býti žalovanému doručena, ježto jeho pobyt byl neznámý, o čemž se žalobce dozvěděl při prvním roku dne 16. dubna 1928. Žalobce pátral po pobytu žalovaného v únoru 1930 a, ano pátrání nemělo výsledku, navrhl dne 13. března 1930, by byla žaloba znovu doručena k rukám opatrovníka zřízeného žalovanému. Žaloba byla pak doručena opatrovníku žalovaného, jenž vznesl proti žalobě námitku promlčení vzhledem k tomu, že přetržení promlčení nenastalo, ježto nebylo ve sporu řádně pokračováno. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, maje za to, že bylo ve sporu řádně pokračováno, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl, ježto žalobce nepokračoval řádně ve sporu, opomenuv po drahnou dobu pátrati po pobytu žalovaného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel uplatňuje jen dovolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní (§ 503 čís. 4 cřs.), napadáje právní názor odvolacího soudu, že žalobce nepokračoval řádně v řízení o žalobě, takže nelze považovati promlčení zažalované pohledávky za přerušené. Dovolání nelze však přiznati oprávněnost. Nejvyšší soud vyslovil zejména v rozhodnutí čís. 9396 sb. n. s. zásadu, že otázku, zda bylo o žalobě podle § 1497 obč. zák. náležitě pokračováno, lze řešiti jen případ k případu, a že jest přihlížeti k tomu, zda žalobce projevil trvalý nezájem

na náležitém postupu sporného řízení. Dovolací soud nemá důvodu, by se od tohoto stanoviska v souzeném případě odchýlil, a jest proto jen zkoumati, zda z okolností souzeného případu vyplývá, že žalobce dal najevo trvalý nezáměr na náležitém postupu sporného řízení. K této otázce nelze než přisvědčiti, neboť bylo zjištěno, že se žalobce o tom, že žaloba nemohla býti doručena žalovanému, ježto jest neznámého pobytu, dověděl již při prvním roku dne 16. dubna 1928, že však podnikl další kroky k vypátrání pobytu žalovaného teprve v únoru 1930, tudíž téměř po uplynutí dvou let. Jest proto souhlasiti s právním názorem odvolacího soudu, že žalobce nepokračoval řádně ve sporném řízení a že tudíž nebylo přetrženo promlčení zažalovaného nároku. Ani právní názor dovolatelův, že prý počíná nová promlčecí lhůta ode dne, kdy nebylo v řízení řádně pokračováno, tudíž v tomto případě od prvního roku dne 16. dubna 1928, nemůže obstáti. Z § 1497 obč. zák. plyne jasně (arg. slůvko »und«), že řádné pokračování ve sporném řízení jest předpokladem přetržení promlčení. Nebylo-li řádně pokračováno v řízení, nebyla původní promlčecí lhůta vůbec přetržena, nýbrž běžela dále (srovnej rozhodnutí čís. 4180 sb. n. s.). Byla tudíž žaloba odvolacím soudem právem zamítnuta z důvodu promlčení zažalované pohledávky (§ 1486 čís. 5 obč. zák. a § 1 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 47 sb. z. a n.).

Čís. 12105.

Trestní soudnictví nad mládeží (zákon ze dne 11. března 1931, čís. 48 sb. z. a n.).

V případě § 36 zákona jde o přenesení poručenské (opatrovnické) pravomoci, ovšem jen co do péče o osobu nezletilého provinilce a jeho sourozenců mravně ohrožených a co do dozoru nad nimi, od soudu poručenského na okresní soud, vykonávající trestní soudnictví nad mládeží. O provedení tohoto přenesení platí druhý odstavec § 111 j. n.

K tomu, by příslušný poručenský (opatrovnický) soud požádal o výkon ochranného dozoru poručenský (opatrovnický) soud, v jehož obvodě se mladistvý zdržuje, není třeba schválení nadřízeného soudu.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, Nd II 132/32.)

Okresní soud ve Frýdku jako příslušný soud opatrovnický (§ 109 j. n. a § 63 zák. čís. 48/1931) žádal, by nejvyšší soud přenesl podle § 36 zák. čís. 48/1931 ochranný dozor nad nezletilým Rudolfem M-em, pod který byl dán soudem mládeže v Praze, na okresní soud v Praze v obvodu soudu mládeže v Praze.

Nejvyšší soud vrátil spisy okresního soudu ve Frýdku s tímto vyřízením.

Důvody:

Okresní soud — jak se zdá — směsuje dvojí předpis zákona o trestním soudnictví nad mládeží různého významu a dosahu. Podle § 36 může na okresní soud, uvedený v § 35 odst. (1) a (2), býti přenesena péče o osobu nezletilého, který byl odsouzen pro provinění, a o osobu jeho